

de foreløbige Beregninger, og selvfølgelig mest i Resultaterne af Længdeobservationerne, anstillede paa Slædeturen.

Alle Observationer i Polaregnene burde foretages med Teodolit, eller, saafremt Sextant benyttes, bør der maales over kunstig Horisont. Ved begge disse Fremgangsmaader vilde man undgaa Kimingdalingen, der, paa Grund af Refraktionen, er meget usikker og variabel. Nu er imidlertid næsten alle Observationerne paa Slædeturen i April og Maj foretagne ved Maaling med Sextant over den naturlige Horisont (altsaa den Horisont, der dannes ved Grænsen mellem Luften og Isen). To Observationer, foretagne d. 2. April 1895, den ene over kunstig Horisont, den anden over den naturlige Horisont, synes ved nærmere Undersøgelse at vise, at den naturlige Horisont har været løftet 8 à 9' paa Grund af de særlige meteorologiske Forhold, i en Temperatur af omtrent $\div 30^{\circ}$ C., og der er næppe nogen Tvivl om, at den under andre og uheldigere Refraktionsforhold kan løftes endnu mere. Denne Fejl indgaar direkte i den maalte Højde, og paa de Breder, der her er Tale om, forårsager en saadan Fejl i Højden en Fejl af c. 10 Minutter i Klokkeløbet, eller med andre Ord c. $2\frac{1}{2}^{\circ}$ i Længden. Under vor Brede vilde en saadan Fejl i Længden give en ret anelig Distanceforskjel, men deroppe reduceres den betydelig, idet 1° i Lgd. paa 86° Brede omtrent er 4 Kml. og paa 84° omtrent 6 Kml. Herved bliver Fejlen, naar den regnes i Længdemaal, c. 10 Kml. paa 86° Brede og c. 15 Kml. paa 84° Brede.

Denne Omstændighed medfører naturligvis en Usikkerhed i Længdebestemmelserne paa Slædeturen.

Ved Brederne, fundne ved Højde i Meridianen, indgaar Fejlen i Kimingdalingen derimod kun med sit eget Beløb.

Det er saaledes et Held, at de mindst nøjagtige Observationer ere foretagne paa de Breder, hvor Fejlen i Højderne paa Grund af Kimingdalingen og derved Fejlen i Klokkeløbet kommer til at spille den mindste Rolle, thi senere hen paa Slædeturen benyttedes for en stor Del Teodolit, og forstaaeligt er det, at Professor Nansen under Omstændigheder, saa vanskelige og anstrængende, at de aller fleste Mennesker sikkert vilde være bukkede under, valgte det langt lettere haandterlige og hurtigere Maaleinstrument, Sextanten, og benyttede den naturlige Horisont.

Professor Geelmuyden finder Bredden den 7de April af følgende Observation:

Meridianhøjden $10^{\circ} 27'$, Bar. 30 inch., Therm. $\div 35^{\circ}.5$ C., Øjets Højde 24 feet, Indexkorrektion 0, hvilket giver $86^{\circ} 12'.3$ N. Br., og føjer hertil følgende Bemærkning: „Dette var den nordligste Observationsplads. Professor Nansen gik omtrent 1 Kml. videre mod Nord for at faa et Overblik over Isen, forinden de tiltraadte Tilbagerejsen. De meteorologiske Forhold var de samme som Dagene forinden, det er derfor sandsynligt, at Bredden har været nogle Minutter mindre.“

Nogle andre Resultater af Professor Geelmuydens Bearbejdelse skulle løseligt omtales.

Efter at begge Professor Nansens Ure være gaaede istaa d. 13. April 1895, antog han Standen mod Greenwich-Klokkeløbet at være 26 Minutter, svarende til $6^{\circ} 30'$ i Længde, medens den nu viser sig kun at have været 15 Minutter, svarende til $3^{\circ} 45'$ i Længde. Dette er ikke saa stor en Fejl, som man ved første Øjekast er tilbøjelig til at antage; thi Isen behøver kun at have drevet c. 16 Kml. Øst i, for at den nævnte Fejl i Standen kan faas, og, trods den nøjagtigste Bestikregning, kan en saadan Fejl i den gissede Plads ofte ikke undgaaes.

Endvidere er det bevist, at Gangen paa Professor Nansens Ur har været betydelig større end antaget efter Observationer, foretagne, før han forlod „Fram“.

De her omtalte Ting udgjøre den væsentligste Forskjel mellem de foreløbige Beregninger og de endelige Resultater af de astronomiske Observationer, og vi kunne fuldstændig tiltræde Professor Geelmuydens Udtalelse i Slutningen af den Indledning, der gaar forud for selve Observationerne:

„Jeg kan ikke tilbageholde et Udtryk af Beundring for den Iver og Dygtighed, hvormed Mændene fra „Fram“ under de vanskeligste Omstændigheder, saavel med forskellige Instrumenter som ved Metoder, der ligge langt udenfor deres Praxis i deres tidligere Liv, har samlet saa mange vigtige, videnskabelige Resultater.“

H. Ravn, Premierløjtnant i Flaaden.

Grammatical Fundamentals of the Innuin Language as spoken by the Eskimo of the Western coast of Alaska, by the Reverend Francis Barnum, S. J. Ginn & Company, Boston, U. S. A., and London. 1901. — 384 Sider.

Denne Bog, som er bleven tilsendt Geografisk Tidsskrift, er et nyt Vidnesbyrd om den store Interesse, der i Amerika vises de talrige Indianer- og Eskimostammers Sprog og Etnografi. De egentlige Indianersprog have allerede i et Par Aarhundreder været Gjenstand for den nye Verdens Opmærksomhed og ere med stedse voxende Flid blevne optegnede, undersøgte, beskrevne og sammenlignede, saa at den nu foreliggende Litteratur om og i disse Sprog er stor nok til at fylde flere Bind i Bogfortegnelserne. Men først i de sidste Decennier er Turen kommen til det store Kontinents nordligste Sprog, den vidtstrakte eskimoiske Sproggruppe, der fra Grønland langs Kanadas nordligste Kyster naar helt over til den asiatiske Side af Beringstrædet. Det foreliggende Værk handler om det Eskimosprog, der tales langs den sydlige og sydvestlige Del af Aljaskas Kyst, d. v. s. paa begge Sider af Yukonflodens Munding.

Forfatteren er en jesuitisk Missionær, der i Aaret 1891 blev ansat i Aljaska-Missionens Tjeneste. Samme Aar afgik han fra San Francisco nordpaa med en af Aljaska Handelskompagniets Dampere. I Forening med en anden Missionær slog han sig ned i Nærheden af en lille eskimoisk Plads paa Nelson Island, hvor de to Mænd byggede en Hytte og begyndte deres Samkvem

med Eskimoerne. Sproget lærte de, efter hvad Forf. fortæller, ved at udsperge Eskimoerne om, hvad Tingene hed, og strax at skrive Svarene op. Efter paa denne Maade at have samlet et Forraad af Ord ind og forvissat sig om deres Rigtighed, lod de sig diktere Sætninger og sammenhængende Tale, Fortællinger o. lign. og søgte at finde ud af Meningen og at udskille de enkelte grammatiske Dele fra hinanden. Efter at have opholdt sig otte Aar deroppe og berejst hele Kysten op til Point Barrow, vendte Forf. tilbage til de Forenede Stater med disse Oplysninger, som han nu har udgivet.

Værkets Interesse beror paa, at der her for første Gang gives en sammenhængende Skildring af denne eskimoiske Dialekts *grammatiske* Former, foruden et stort, rimeligvis til dels nyt Ordforraad. Der er her ved blevet Mulighed for en mere end blot lexicografisk Sammenligning mellem de yderste Ender af dette store Sprogomraade; de østlige Egnes Sprog — de hinanden nærbeslægtede Eskimosprog i Labrador og Grønland — have jo længe været velkendte gennem Poul Egedes, Fabricius's, Kleinschmidts og, for Labradors Vedkommende, Bourquins Grammatiker og andre Sprogværker.

Forf. erklærer i Indledningen, at han har optegnet de eskimoiske Ord ved Hjælp af det engelske Alfabets Bogstaver, „som syntes mig at svare meget godt til Hensigten,“ da han i Hytten ikke havde det af de Forenede Staters etnologiske Bureau offentliggjorte Standard-Alfabet til Optegnelse af primitive Sprog. Desværre have alle de øvrige Forfattere af forskellige Nationer, der have behandlet Eskimosprogene, haft den samme Mening om Hensigtsmæssigheden af deres egne Sprogs Alfabeter, og Følgen er, at Sprogprøverne fra de forskellige Egne frembyde et kaotisk Virvar af engelske, tyske, franske, russiske og danske Stave-maader. Den virkelige Karakter af de fonetiske Bestanddele, hvoraf dette Sprog er sammensat, er derved blot bleven mere og mere uklar, og det foreliggende Værk tjener i denne Henseende ikke til at sprede Mørket.

Det synes at have været Forf. magtpaaliggende at give et Udtryk for selv de mindste Nuancer i Udtalen. Hvorvidt dette er lykkedes ham, er vanskeligt at bedømme for den, der ikke af Selvhør kjender den paagældende Dialekt. Men han har ikke været heldig med at danne et klart Tegnsystem. Der anføres i Bogens Begyndelse ikke mindre end 95 Tegn for Sprogets enkelte og sammensatte Lyd samt for disses Modifikationer. Her hedder det f. Ex. om r: denne Lyd udtales „som i Engelsk.“ Men det engelske Alfabets r betegner to forskellige Lyd, dels en Tungespidslyd som i *row*, dels en vokalisk Midt- eller Bagtungelyd som i *err*, *bird*, *park*. I Grønlandsk forekommer den første ikke, den anden kun sjældent; derimod hører det Bagtunge- eller Drøbel-r, som vi bruge i Dansk, men som er ukendt i Engelsk, til det grønlandske Eskimosprogs almindeligste Lyd. — f betegner „den vanskeligste og mest udviklede Lyd i Sproget og forekommer meget hyppigt; omtrent som hgr, stærkt aspireret.“ Paar man af dette en klar Forestilling om, hvordan f. Ex. th miq'tōa udtales? Paa Grønlandsk hedder dette Ord med Kleinschmidts Retskrivning: ermigpunga (jeg vasker mit Ansigt). q skal betegne „den almindelige Guttural“ (?); iq skal lyde som tysk *ich*, tq udtales som „t alene, men meget guttural.“ Endelig anføres

der et med et særligt Tegn forsynet k, der udtrykker „en stærkt rivende Guttural.“ Hermed har jeg anført, hvad Forf. siger til Forklaring af de saak. gutturale Lyd, som udgjøre nogle af de væsentligste Bestanddele i det eskimoiske Sprogs Lydforraad. Men baade hans Forklaringer af disse Lyd og af de øvrige forekomme mig at være temmelig mangelfulde og uklare. — Endvidere opfører han en stor Mængde Konsonantsammensætninger som gængse i Sproget. Exempelvis skal jeg nævne fra forskellige Steder i Bogen: thr, thlr, thlm, lsm, st, ks, lsk, kzj, lthks, stch, tsq, tk, mthl, kstk, kstn osv. Naar man véd, hvor sjældne overhovedet Konsonantophobninger ere i de østeskimoiske Dialekter, kan man ikke andet end stille sig noget tvivlende overfor den overvældende Mængde, der her anføres af dem, omend man unægtelig af det store Antal næsten nødes til at tro, at de virkelig forekomme hyppigere i disse vestlige Dialekter end østpaa. Men Forfatteren dog ikke hist og her skulde have overhørt en kort lille Vokal imellem dem?

Trods de opgivne Ordformers mærkelige, ofte næsten barokke Udseende, er det dog ikke vanskeligt at gjenkjende det eskimoiske Sprog igennem dem, men rigtignok en Dialekt, hvis Forskjellighed fra Grønlandernes Eskimoisk synes stærkt udpræget. Ganske vist ved nøje at sammenligne de grammatiske Former i Aljaskasproget med de tilsvarende grønlandske, bliver det paafaldende, hvor stor Ensartetheden mellem de to saa langt fra hinanden fjærnedede Dialekter er. Der er kun lidt større Forskjel mellem dem end mellem Dansk og Højsvensk. Sprogbygningen er i det store Hele den fra Grønlandsk velkendte, med Suffixer og Affixer, der ligner de grønlandske eller i alt Fald svarer til dem; men disse uselvstændige Orddele, saavel som selve Stamordene, ere ligesom bleve maskerede, ofte næsten indtil Ukjendelighed, paa Grund af de lydlige Forandringer, som Sprogets Ydre i Tidernes Løb har undergaaet. Forskjellighederne ere altsaa dels af rent fonetisk Art, idet de i begge Sprog stedfundne Lydudviklinger hver ere gaaede sine Veje, dels beroende paa, at adskillige Stamord, som have holdt sig i det ene Sprog, ere gaaede tabt i det andet og omvendt, dels endelig en Følge af, at de bevarede fælles Ord med Hensyn til deres Betydninger ikke altid længer dække hinanden i de to Sprog. Jeg antager ikke, at en Grønlander vilde være i Stand til at forstaa en Indfødt fra Aljaska.

Jeg anfører her nogle Exempler, der vise enkelte af Forskjellighederne ved Siden af isøfaldende Ligheder.

„I det indre af Isen“ hedder paa Grønlandsk [*sikup iluane*] eg. Isens dens-Indre i — i Aljaskasproget: [*shikum ilhluane*]. Genitivendelsen er altsaa i Grønlandsk en unasaleret Læbelyd (p), i Aljaskadialekten en nasaleret (m). Det Samme er Tilfældet, naar det possessive Suffix tilføjes: „Vort Hus's (*ine*) Røg“ hedder paa

Grønl. [*inivta pujua*] Al. [*numta pujua*]

Indenfor de possessive Tilhæng, der udtrykke *min, din, hans, sin* er det ligeledes let nok at skelne Overensstemmelsen igennem Maskeringen:

	1. min Søn	2. din Søn	3. hans Søn	4. sin Søn
Grønl.	<i>ernera</i>	<i>ernerit</i>	<i>ernera</i>	<i>ernē</i>
Al.	<i>katunraka</i>	<i>katunran</i>	<i>katunru</i>	<i>katunranē</i>

	1. vor Søn	2. eders Søn	3. deres Søn	4. deres (egen) Søn
Grønl.	<i>ernerput</i>	<i>ernerse</i>	<i>ernerat</i>	<i>ernertik</i>
Al.	<i>katunravut</i>	<i>katunrazē</i>	<i>katunrat</i>	<i>katunrazung</i>

Al. *katunrak* er muligvis det grønlandske *qitornag* (Barn); omvendt hedder „Barn“ i Al. *ifrenēak*, der svarer til Gr. *erneq* (Søn).

Hvad 1. Person Sing. angaar, har Al. bestandig -ka, hvor Grønl. afvejlende har -gha, -nga eller -ra. — 1. Person Plur. stemmer ikke overens i de to Sprog; derimod stemmer det Grønl. -rput med det tilsvarende Dualis i Aljaskasproget, som hedder *katunrarput* (Sønnen af os to). — Forskjellen i 2. Pers. Sing. mellem -it og -n og i 4. Pers. Plur. mellem -tik og -zung minder om den, vi saa ved Genitivendelsen, hvor der ogsaa i Al. svarede en nasaleret Lyd til en tilsvarende unasaleret i Grønl. (t = n, k = ng). — De øvrige Personer stemme nøje overens.

Jeg forbigaar Dualis- og Pluralisformerne (mine Sønner, vore Sønner), hvor paa samme Maade Overensstemmelserne have Overvægt over Forskjellighederne.

Andre Exempler:

	min Hustru	din Hustru	hans Hustru
Grønl.	<i>nuliara</i>	<i>nuliat</i>	<i>nulia</i>
Al.	<i>nūleka</i>	<i>nūlāan</i>	<i>nūlāha</i>
	mit Hoved	dit Hoved	hans Hoved
Grønl.	<i>niagora</i>	<i>niagut</i>	<i>niagua</i>
Al.	<i>nashoka</i>	<i>nashkun</i>	<i>nashkoa</i>
	min Lillefinger	din Lillefinger	
Grønl.	<i>eqerqora</i>	<i>eqerqut</i>	
Al.	<i>ikkūlhkōka</i>	<i>ikkūlhkun</i>	
	min Tante	din Tante	sin Tante
Grønl. ¹⁾	<i>anānaga</i>	<i>anānat</i>	<i>anānane</i>
Al.	<i>anannaka</i>	<i>anannan</i>	<i>anannē</i>

De samme Possessivendelser gaa igjen i Verbet i Aljaskasproget som i Grønlandsk; ligesom ved Substantiverne synes i Al. i 1. Pers. Sing. („min, jeg“) kun Formen -ka at forekomme, i Grønl. kun -ra. Altsaa:

Grønl. *tighluga*, min Næve — *tighluppara*, jeg slaar eller slog ham (med min Næve).

Al. *tingluka*, d. s. — *tingluwaka*, d. s.

Ved Verberne bliver det strax paafaldende, at de verbale „Kjendelyd“ eller Forbindelseslydene mellem Verbernes Stammer og Personendelserne er forskjellige i de to Dialekter. I Grønlandsk er den hyppigst forekommende af dem *p* (*ator-p-oq*, han bruger), dernæst *-v* (*asa-v-oq*, elsker). I Al. synes *-t* at forekomme hyppigst (*atog-t-ōa*, jeg synger), dernæst *-g* eller *-v* eller en Vokal. En anden betydelig Forskjel viser sig i den suffixløse 1. Pers. Sing., hvor Grønl. altid ender paa

¹⁾ Det grønlandske *anāna* betyder *Moder* (ikke Tante).

-unga, Al. paa *ōa*. Endelsen -unga findes dog ogsaa i Al., hvor den skal betegne det Forbigangne (Imperfektum), en Form, der maaske svarer til den saakaldte Infinitiv paa Grønl.

Al.-t	Grønl.-p
<i>majorqtōa</i> , jeg gaar op	<i>majorpunga</i> , jeg gaar op
<i>aggirtōa</i> , jeg ankommer	<i>aggeppunga</i> , jeg nærmer mig
<i>pupsurtōa</i> , jeg klipper (med en Sax)	<i>pussuppunga</i> , jeg klemmer (med Fingrene)
<i>akniagōa</i> , jeg lider, døjer	<i>anniarpunga</i> , jeg lider Smertes
<i>tukugwōa</i> , jeg er rig	<i>tukkuwunga</i> , (er ikke gjerrig — bruges kun i Formen: <i>tukkuippoq</i> , er gjerrig)
<i>anōa</i> , jeg gaar ud	<i>anivunga</i> , jeg gaar ud
<i>shūkāunga</i> , jeg skynder mig	<i>sukkavunga</i> , jeg skyder stærk Fart

Ved at føje de possessive Tilhæng til Verbet udtrykker det eskimoiske Sprog dettes Objekt og Subjekt paa en Gang. I St. for „jeg slaar ham“ siges der: min Slaaen ham, men i denne Orden: det at slaaham-min. Altsaa med 3. Pers. som Objekt (ham el. hans):

jeg slaar ham	Al. <i>tingluwaka</i>	(ham-min)
	Grønl. <i>tighluppara</i>	
du slaar ham	Al. <i>tingluwan</i>	(ham-din)
	Grønl. <i>tighluppat</i>	
han slaar ham	Al. <i>tingluwa</i>	(ham-hans)
	Grønl. <i>tighluppā</i>	
vi slaa ham	Al. <i>tingluwahput</i>	(ham-vor)
	Grønl. <i>tighlupparput</i>	
I slaa ham	Al. <i>tingluwahshe</i>	(ham-eders)
	Grønl. <i>tighlupparso</i>	
de slaa ham.	Al. <i>tingluwaet</i>	(ham-deres)
	Grønl. <i>tighluppait</i>	

Saaledes er der ogsaa for de fleste øvrige Personers Vedkommende en væsentlig Overensstemmelse. Blandt Afvigelserne vil jeg nævne:

Al. *tingluwanka* (deres-min o: jeg-dem) for Grønl. *tighluppakka*, Al. *tingluwaqpungna* (du-mig) — Grønl. *tighluppamma*, Al. *tingluwaqpukut* (du-os) — Grønl. *tighluppavitigut*, Al. *tingluwakut* (han-os) — Grønl. *tighluppavitigut*, Al. *tingluwamthn* (vi-dig) — Grønl. *tighluppavitigut*, Al. *tingluwaqpschēa* (I-mig) — Grønl. *tighluppavisinga*.

Det Anførte vil være nok til at vise, at vi i dette fjærne Aljaskasprog finde et ægte eskimoisk Sprog, omend en fra det grønlandske stærkt afvigende Dialekt. Nogen Indblanding af fremmede Elementer mærkes der ligesaa lidt som i Grønlandsk; i det højeste nogle faa russiske Laaneord, ligesom der i Grønlandsk bruges nogle danske Ord. Hvilken af de to Dialekter, der staar paa det ældste Trin, maa forbeholdes en

senere Undersøgelse; rimeligvis ville begge have Originalformer at opvise. Størst synes mig Uoverensstemmelserne mellem dem at være for Steds- og Retningsbetegnelsernes Vedkommende, hvad der sandsynligvis hænger sammen med disse Folks udstrakte Vandringer.

Forfatteren af denne Grammatik bekræfter, hvad allerede Rink havde faaet Meddelelse om, og senere E. W. Nelson i Begyndelsen af sit Værk om Eskimoerne omkring Beringstrædet udførligere har gjort Rede for: At der langs disse Kyster, ligesom f. Ex. i Grønland, gjør sig Dialektforskjelligheder gjældende fra Sted til Sted. Især er der i Norton Bay en skarpere Grænse mellem de nordligeres og de sydligeres Sprog. En særlig Afdeling udgjør Point Barrow Eskimoerne, der ere de nordligst boende Mennesker i Aljaska (70° til 72° n. Br.). Ovre paa den asiatiske Side mellem East Cap og Plover Bay og paa Øerne i Beringstrædet, f. Ex. St. Lawrence Island, tales der ogsaa Eskimoisk, men i særligt afvigende Dialekter. Aljaskeskimoerne opnaa først efter nogen Tilvænnen at forstaa dem. Rimeligvis er Sproget ved de yderste Grænser iblandet fremmede Elementer fra Nabo-sprogene.

En særlig Interesse knytter sig til de i Værkets Slutning anførte eskimoiske Fortællinger i Originalsproget, saavel som til de derefter følgende Oplysninger om Aljaskaeskimoernes Liv, Boliger og forskjellige Kulturforhold. Forskere af dette vanskeligt tilgængelige Sprog og af disse først i den nyeste Tid nærmere undersøgte Mennesker maa være Forf. taknemmelige for hans omfangsrige Samling af nye Oplysninger, baade om Sproget og Menneskelivet, saaledes som begge disse Elementer findes i stadig indbyrdes Vexelvirkning, selv under saa høje Bredegrader som paa disse afsides og barske Kyster.

William Thalbitzer, cand. mag.

A. G. Nathorst: *Två somrar i norra ishafvet*. Kung Karls Land, Spetsbergens kringsegling, Spanande efter Andrée i nordöstra Grönland. Stockholm 1901.

Professor A. G. Nathorst har i to anseelige Bind, prydede med talrige og fortrinlige Illustrationer og smukke Kort, skildret sine to Expeditioner med „Antarctic“ i 1898 og 1899. At denne fremragende Naturforsker i sjælden Grad ejer Evne til at popularisere Videnskabens Resultater, har man længe vidst; at han er den glødende Naturelsker, den ivrige Jæger, har man ofte tidligere erfaret, og dog imponeres Læseren mangan Gang ved Skildringens Skjønhed og ved den umiddelbare Naturglæde, der saa ofte lyser frem af Forfatterens Ord. Man læser denne Bog med en sjælden Tryghedsfølelse; faa eller ingen forener som Prof. Nathorst Geologens, Botanikerens og Zoologens Viden.

1898. Allerede i 1870, da Nathorst som ung Student var paa Spitzbergen, fattede han den Plan at undersøge Kong Karls Land; først i 1898 lykkedes det ham at udføre Planen. D. 25. Maj gik Expeditionen fra Göteborg, og efter et Ophold paa Beeren Eiland,

hvilket benyttedes til at kortlægge og undersøge Øen, gik Rejsen til Spitzbergen. Storfjorden naaedes Maanedagen efter Afrejsen fra Göteborg. Her fandtes gode, tertiære Planteforsteninger. Med særlig Nydelse læser man Skildringen af Spitzbergens Forhistorie, som den fremgaar af de rige Forsteningsfund, og yderst fornøjelig er Beretningen om, hvorledes Spitzbergens første „skalbaggar“, en lille Rovbille og en Mariehøne, blev fundne i Isfjorden.

D. 4. August naaedes Kong Karls Land, der viste sig at bestaa af 3 Øer: Svenske Forland, Kong Karls Ø og Abels Ø. Kortlægningen og Undersøgelsen af disse Øer var Expeditionens Hovedopgave og blev i fuldeste Maal udført; et gammelt kartografisk Strids-spørgsmaal blev herved bragt ud af Verden. I geologisk Henseende var Kong Karls Land tidligere saa godt som ukjendt; man vidste kun, at der fandtes Basalt (eller en anden vulkansk Bjærgart), og der var samlet et Stykke forkislet Træ her. Nu fandt man under Basalten en Mængde forsteningsførende Bjærgarter, fra mellemste Jura til nederste Kridt, og Kong Karls Land viser sig saaledes som et interessant Forbindelsesled mellem Spitzbergen og Franz Josefs Land. Det bør ogsaa nævnes, at der fandtes Beviser for, at Havet efter Istiden har staaet mindst 218 m. højere end nu. Den botaniske Undersøgelse gav ligeledes udmærkede Resultater; af stor Interesse var navnlig Vegetationen paa nogle store Flyvesand-Strækninger ved Kap Weissenfels.

Paa Kong Karls Land opholdt Expeditionen sig til d. 17. Maj; allerede d. 18. saas Giles Land (Hvide Ø), som maa være af betagende Skjønhed. „Vidunderligt var det Billede, der oprulledes for vore Øjne. Vi havde for os en blændende hvid Ø, hvalvet som et Skjold, udelukkende dannet af snedækt Gletscheris, der ved Stranden dannede en lodret afskaaren Isvæg. Ikke en eneste Bjærgtop hævede sig over Isdækket, Øen var blændende hvid fra Top til Fod; det var som et Glimt af det antarktiske Kontinent i Miniatur.“ Paa to Steder gjorde Expeditionen Landgang her.

Derpaa gik Turen, efter Landgang paa Karl XII Ø, ned langs Vestkysten af Spitzbergen og derfra hjem.

1899. D. 20. Maj gik Nathorst atter paa Langfart med „Antarctic“, denne Gang til det nordøstlige Grønland. Expeditionens Hovedformaal: at finde Andrée eller dog Spor efter ham blev, som bekjendt, ikke naaet, men i saa mange andre Henseender blev denne Expedition af allerstørste Vigtighed for vort Kjendskab til Østgrønlands Geografi og Naturhistorie. Og — som Nathorst selv siger — Sverrig har i alt Fald ved at udsende denne Expedition vist, at det ikke veg tilbage for nogle Opofrelser, naar det gjaldt at bringe Klarhed i det Mørke, der hviler over de djærve Ballonfareres Skjæbne, og om muligt bringe dem Hjælp. Alene dette Vidnesbyrd, mener Nathorst med Rette, er de Omkostninger og det Arbejde værd, som blev anvendt paa Expeditionen, selv om der ikke var opnaaet andre Resultater.

Efter et længere Ophold paa Jan Mayen kom